

gada jūlijā, septembrī un oktobrī, skatot tos atsevišķi vai kopā, nebija uzskatāmi par vienu vai vairākiem valsts atbalstiem. Tādējādi Vispārējā tiesa neesot ievērojusi valsts līdzekļu izmantošanas jēdzienu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, atzīstot, ka atbalsta paziņojumi varēja nozīmēt valsts līdzekļu izmantošanu tikai tādā gadījumā, ja [tajos] būtu precizēts paredzētā atbalsta veids un summa, ja tie būtu tūlīt un noteiktā veidā piemērojami un juridiski saistoši (pirmā daļa). Turklāt Vispārējā tiesa esot nepareizi interpretējusi Komisijas minētās valsts tiesību normas, norādot, ka šajās normās attiecībā uz to, lai atbalsta solījumi būtu obligāti, bija paredzēts, ka šiem solījumiem ir jābūt precīziem attiecībā uz solītā atbalsta noteikumiem un summu un tie nevar būt atkarīgi no debitora maksātspējas, kaut arī saskaņā ar valsts tiesībām ar to, ka tiek solīts rezultāts, ir pietiekami, lai uzskatītu, ka solītājs ir uzņēmies pienākumu. Nosacījums par iespējamām finansiālajām grūtībām nerada šķērslī garantijas sniegšanai un apstākļi, ka valstij ir jārikojas tā, lai radītu pārliecību, ka tā rīkosies noteiktā veidā, pēc sava rakstura ir tāds, kas rada atbildību (otrā daļa). Visbeidzot, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi valsts līdzekļu izmantošanas jēdzienu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, atzīstot, ka šāda izmantošana nevar izrietēt no tirgus reakcijas, uzliekot valstij faktiski pienākumu novērst *France Télécom* finansiālās problēmas (trešā daļa).

Ar savu otro pamatu, kas ietver divas daļas, apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda uz kļūdu tiesību piemērošanā, kuru esot pieļāvusi Vispārējā tiesa attiecībā uz akcionāra avansa, kuru valsts 2002. gada decembrī piešķīra *France Télécom* kā kredītlīniju 9 miljardu euro apmērā, kvalifikāciju. Šajā sakarā *Bouygues* un *Bouygues Télécom* atzīmē, pirmkārt, ka Vispārējā tiesa neesot ievērojusi atbalsta jēdzienu 107. panta 1. punkta izpratnē, atzīstot, ka priekšrocība, kas izriet no paziņojuma par kredītlīnijas piešķiršanu, nav pietiekami saistīta ar līdzekļu nodošanu šīs [kredītlīnijas] piešķiršanas rezultātā, lai varētu secināt par valsts atbalsta esamību. Apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza faktu, ka Vispārējā tiesa kļūdaini prasot, lai priekšrocība sakristu ar līdzekļu izmantošanu.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas atzīmē, otrkārt, ka Vispārējā tiesa neesot ievērojusi priekšrocības jēdzienu 107. panta 1. punkta izpratnē, 9 miljardu euro piešķiršanu *France Télécom* vērtējot atsevišķi, lai pēc tam konstatētu, ka tā neietvēra nekādu tādu atsevišķu priekšrocību, kas varētu palielināt *France Télécom* finanšu līdzekļus, šādas priekšrocības esamības novērtēšanā neņemot vērā šo pašu pasākumu pārliecinošo ietekmi.

(¹) Komisijas 2004. gada 2. augusta Lēmums 2006/621/EK par valsts finansiālo atbalstu, ko piešķirusi Francija par labu *France Télécom* (OV L 257, 11. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta paplašinātā sastāvā) 2010. gada 21. maija spriedumu apvienotajās lietās T-425/04, T-444/04, T-450/04 un T-456/04 Francija u.c./Komisija 2010. gada 5. augustā iesniedza Eiropas Komisija

(Lieta C-401/10 P)

(2010/C 317/28)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji — C. Giolito, D. Grespan un S. Thomas)

Pārējie lietas dalībnieki: Francijas Republika, *France Télécom SA*, *Bouygues SA*, *Bouygues Télécom SA*, *Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom)*

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas (trešās palātas paplašinātā sastāvā) 2010. gada 21. maija spriedumu apvienotajās lietās T-425/04, T-444/04, T-450/04 un T-456/04, kas Komisijai tika paziņots pa faksu 2010. gada 25. maijā, tiktāl, ciktāl ar to tika:

— atcelts Komisijas 2004. gada 2. augusta Lēmuma 2006/621/EK par valsts finansiālo atbalstu, ko piešķirusi Francija par labu *France Télécom* (¹), 1. pants,

— piespriests Komisijai segt savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzināt tos, kas bija radušies Francijas Republikai un *France Télécom* lietās T-425/04 un T-444/04,

— nodot lietu Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai,

— lēmuma par tiesāšanās izdevumiem šajā tiesvedībā pieņemšanu atlikt.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija savas apelācijas sūdzības pamatošanai izvirza trīs pamatus.

Ar savu pirmo pamatu Komisija apgalvo, ka Vispārējās tiesas spriedumā vairākos punktos ir pretrunīgs pamatojums. Tā tas ir cita starpā tajā pārsūdzētā sprieduma daļā, kur Vispārējā tiesa uzskata, ka paziņojumi, tostarp 2002. gada 4. decembra paziņojums par akcionāra avansu, var tikt vērtēti visi kopā, nosakot, vai *France Télécom* tika piešķirta priekšrocība, kaut arī attiecībā uz vērtējumu par valsts līdzekļu iesaistīšanu tā uzskata, ka pastāv ievērojama laika starpība starp paziņojumu par akcionāra avansu un dažādiem iepriekš izdarītiem valsts paziņojumiem.

Ar otro pamatu, kas ietver četras daļas, Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa vairākos gadījumos esot pārkāpusi EKL 87. panta 1. punktu, skatot to kopā ar EKL 230. pantu. Tā Vispārējā tiesa neesot ievērojusi atbalsta jēdzienu, prasot, ka ir jāpastāv ciešai saiknei starp priekšrocību un valsts līdzekļu iesaistīšanu (pirmā daļa), atsakoties atzīt valsts līdzekļu iesaistīšanu Francijas valsts paziņojumā un piedāvājumā *France Télécom* noslēgt akcionāra līgumu (otrā daļa) un neizvērtējot saprātīga privātā investora kritēriju, lai noteiktu, vai *France Télécom* tika vai netika piešķirta priekšrocība (trešā daļa). Turklāt Vispārējā tiesa, veicot apstrīdētā lēmuma lietderības pārbaudi, neesot ievērojusi rīcības brīvību, kāda ir Komisijai, izstrādājot sarežģītas ekonomiskas analīzes (ceturtā daļa).

Ar savu trešo pamatu Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot nepareizi interpretējusi strīdīgo lēmumu, uzskatot, ka tajā vajadzēja vairāk pamatot, kāpēc no kredītlīnijas 9 miljardu euro apmērā piedāvājuma *France Télécom* izrietēja atsevišķa priekšrocība, kā arī uzskatot, ka pastāvēja ievērojama laika starpība starp paziņojumiem, kas tika izdarīti kopš 2002. gada jūlija, un 2002. gada 4. decembra paziņojumu par akcionāra avansa līgumu.

(¹) OV L 257, 11. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 25. augustā iesniedza Bundesfinanzhof (Vācija) — Finanzamt Deggendorf/Markus Stoppelkamp kā Harald Raab īpašuma maksātnespējas procesa administrators

(Lieta C-421/10)

(2010/C 317/29)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesfinanzhof

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Finanzamt Deggendorf

Atbildētājs: Markus Stoppelkamp kā Harald Raab īpašuma maksātnespējas procesa administrators

Prejudiciālais jautājums

Vai nodokļu maksātājs ir uzskatāms par “nodokļu maksātāju, kas nav reģistrēts [nerezidē] valsts teritorijā” Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem (¹), 21. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē jau tad, ja tā

uzņēmējdarbības veikšanas vieta ir ārvalstīs, vai arī ir jāpiemēro papildu nosacījums, ka tā privātā dzīvesvieta nav valsts teritorijā?

(¹) OV L 145, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 27. augustā iesniedza Finanzgericht Düsseldorf (Vācija) — Delphi Deutschland GmbH/Hauptzollamt Düsseldorf

(Lieta C-423/10)

(2010/C 317/30)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Finanzgericht Düsseldorf

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Delphi Deutschland GmbH

Atbildētāja: Hauptzollamt Düsseldorf

Prejudiciālais jautājums

Vai lēmumā norādītie elektriskie savienotājelementi ietilpst Kombinētās nomenklatūras apakšpozīcijā 8536 69 redakcijā, kas izriet no Komisijas 2004. gada 7. septembra Regulas (EK) Nr. 1810/2004 (¹), Komisijas 2005. gada 27. oktobra Regulas (EK) Nr. 1719/2005 (²) un Komisijas 2006. gada 27. oktobra Regulas (EK) Nr. 1549/2006 (³), kuras ir pieņemtas, lai attiecīgi grozītu Padomes Regulas (EEK) Nr. 2658/87 par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu I pielikumu?

(¹) OV L 327, 1. lpp.

(²) OV L 286, 1. lpp.

(³) OV L 301, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 6. septembrī iesniedza Administrativen sad Sofia-grad (Bulgārija) — Peter Aladzov/Zamestnik director na Stolichna direktsia na vatreshnite raboti kam Ministerstvo na vatreshnite raboti

(Lieta C-434/10)

(2010/C 317/31)

Tiesvedības valoda — bulgāru

Iesniedzējtiesa

Administrativen sad Sofia — grad